

CERKEV NI NIKOLI NIC KRIVA

Oprostite, gospod škof, čaj je vaš

Aleksander Lucu

Foto: Alenka Žavbi

Ce bi novomeški škof Anton Glavan ostal na vratih stolne cerkve, bi bil to edinstven primer, saj bi škof moral blagosloviti samega sebe – Alojz Uran je moral v izgnanstvo v Trst, ker je »zašpecal« kardinala Franca Rodeta

Potem ko smo pred štirinajstimi dnevi v Šepetu dovolj informativno pisali o peripetijah v zakulisju novomeških cerkvenih veljakov, ki so na novih hrastovih vratih stolne cerkve hoteli ovekovečiti bronasti lik škofa **Antona Glavana**, smo v pretekli številki našega časnika objavili tudi »popravek« člana stolnega kapitlja dr. **Janeza Grila**, ki nas je vzgojno okrcal in celo zahteval opravičilo. Lepo.

Uran odslužil Goričane

Na angleškem jezikovnem območju imajo lep, vsem razumljiv stavek – This is not my cup of tea! (Ta skodelica čaja ni moja.) Z drugimi besedami, čaja, ki ga iz Novega mesta potiskajo pred nas, ne bomo popili. Večne cerkvene stilistike – ne glejte nas, poslušajte nas! – pač ne sprejemamo! Toda naredili smo oboje, ne samo poslušali, temveč celo debelo gledali, ko smo prejeli klice naših bralcev iz Novega mesta. Če bi vse zapisali, kar so nam povedali (ni šlo za neverne, ki tako in tako nimajo pojma o hrastovih vratih), bi tudi v stolnem kapitlju v Novem mestu že prej zastrigli z ušesi. Vedejo se kot fevdalni gospodje! Toliko imajo povedati o totalitaristih **Titu**, **Stalinu** in celo o severnokorejskemu **Kim Il Sungu**, ki so jim še za časa njihovega življenja postavljali številne spomenike. Tudi totalitaristi so se delali, da ne vedo, da jim ljubljeno ljudstvo postavlja spomenike kot »surprise, surprise« (vzkliki hlinjenega presenečenja ob prejemanju daril), vendar lastnih spomenikov niso nikdar sami odkrivali. Zato bi bil novomeški dogodek, če bi

Glavan ostal na vratih, edinstven, saj bi škof moral blagosloviti samega sebe.

Verjetno se spomnite dvorca Goričane pri Medvodah, ki so ga do popolnosti obnovili z najbolj izbranimi materiali in napolnili z vrhunsko notranjo opremo, da bi se vanj po upokojitvi blagovolil z veseljem vseliti kardinal dr. **Franc Rode**. Celo njegov kardinalski grb naj bi krasil vhodna vrata (z vrati v službi vere so, kot kaže, vedno težave), kar je bila le kaplja čez rob negotovanja med veljaki slovenske Rimskokatoliške cerkve, tako da je prišlo razodetje o razkošju v Goričanah tudi v Vatikan. Kardinal Rode je moder mož, zato je v Ljubljano kmalu poslal sporočilo, da se dvorcu Goričane odpoveduje. Toda domnevni »špecar« je vseeno moral na hlačenje v Trst, kajti kar koli že se je dogajalo, prekršil se je cerkveni zakon subordinacije (tudi v vojski kaplar ne more ocenjevati odločitve generala). In podoben namig, kot ga je dobil kardinal ob primeru Goričane, so dobili tudi v Novem mestu, zato so modro odločili, da škofa Glavana ne bo na vratih. Škof **Alojz Uran** je pred dnevi odslužil svojo kazen v izgnanstvu in preživel čase, ko so se ga vsi slovenski cerkveni veljaki izogibali. Ko je leta 2013 daroval mašo ob deseti obletnici svoje škofovske posvetitve, so z njim pomolili le njegovi svojci, škofovskih tovarišev ni bilo niti za vzorec.

In zdaj je za novomeški primer Goričane okrivljen Nedeljski, ki bi se moral celo opravičiti. Bralce sprašujemo, ali je to naša skodelica ča-

ja.

Povsem razumemo, da se Cerkev vede podobno kot politika ali neoliberalna ekonomija. Saj še niso pozabljeni »nesramni« novinari, ki so prvi pisali o gospodarskem čudežu v mariborski nadškofiji. Mediji so bili obtoženi z znanim besednjakom pritlehne žaljenje Cerkve in njenih dostojanstvenikov, potem pa, ko se je vse skupaj končalo na sodišču z okradenimi **malimi delničarji**, se ni novinarjem nihče opravičil. Niti enemu škofu se ni zdelo vredno javnosti pojasniti, da je nadškofija iz Gradca poravnala mariborske dolgove in si tako pridobila verjetno večno skrbništvo nad delom slovenske Cerkve. V splošni rabi je za posvetne in cerkvene zdrse najprimernejši krivec novinar, uboga slabo plačan para, ki si drzne pisati o nedotakljivih. Ostaja nam le neprecenljiv ponos in pogum, da zapišemo tudi takrat, ko se pomembni znajdejo s spušenimi hlačami!

Hozana je pogubna

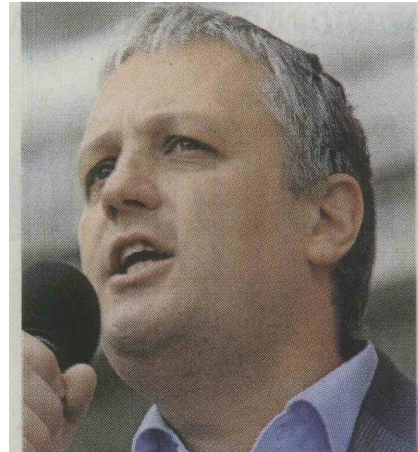
V milijonskih nakladah se v ZDA prodajajo knjige **Elizabeth Gilbert**, ki je razodela svojim sonarodnjakom, da s čaščenjem hrane (s čimer smo Slovenci trenutno obsedeni), opravljanjem molitev in poslušanjem pridig ne bodo prišli daleč. Posebno ne v poslovni uspešnosti, kaj šele v umetnosti, kajti hozana (vzklik radosti ob dobri hrani ali ob molitvi) je v bistvu strah pred neznanim, ki ga skušajo v ljudeh vzbuditi vse vere (in kulinarike) sveta. Če bi se **Pablo Picasso** ustrašil bogaboječega tirana generala **Franca**, ne bi nikdar nastalo protivojno opozorilo *Guernica*, naslikano v večem spomin razdejani španski vasi in njenim pobitim prebivalcem. Slikarjev ni strah narisati golih moških ali ženskih aktov in tako ovekovečiti veličastnosti življenja. Us-

tvarjalnost na vseh področjih človekovega udejstvovanja vodi v napredek. Ustvarjaj sam in dovoli drugim, da živijo in ustvarjajo.

Le tako se lahko sodobna družba postavi po robu invazivnemu razmišljanju, ki trenutno v Sloveniji z nedeljeno podporo Cerkve pošilja v boj proti človekovim pravicam političnega oprodo **Aleša Primca** in njegovo tovarišijo, ki je skupaj z ustavnim sodiščem izsilila referendum o delitvi državljanov v razne kategorije. K homofobiji je lonček pristavil še škof iz Murske Sobote **Peter Štumpf**, ki je med begunci ugledal oznanjevalce mohamedanske vere. Seveda je potem, ko je uvidel, da je šel predaleč, okrivil novinarje, da je bil napačno razumljen! Samo z ustvarjalnostjo in brez strahu bomo le zamahnili z roko ob poskusih invazivne reakcionarne politike, ki si izmišlja nove tiskane in elektronske medije, prek katerih bo skušala pokoriti Slovence. Ustvarjajo se v črne uniforme odete strankarske paravojaške enote, ki naj bi ob pravem času zaščitile verne in domoljubne Slovence ter disciplinirale drugače misleče. Zato jim je srce zaigralo od veselja, ko so

ob hrvaških volitvah častili tudi ustaške simbole, ki poosebljajo sicer relativnega zmagovalca na volitvah **Tomislava Karamarka**, ki ima v Sloveniji zglednega vzornika. Častilci kvizlinške simbolike se pač ne zavedajo, da Petrovo poslovno načelo (uradnik napreduje toliko časa, dokler ne pride do položaja, ki mu ni več kos) v neustavljivi maščevalni politiki deluje še bolj uničujoče. Ko misli, da je dosegla svoj zvezdni vrh, je še bolj uboga kot na začetku!

Vzorčni primer poslovne invazivnosti in sprenevedanj pa je predsednik uprave NLB, sicer znan kot spletni igralec pokra, **Janko Medja**, ki je v večnem strahu za svoj položaj povečal nadzorni svet, v katerem bodo v večini »njegovi« glasovalci. Ko so ga novinarji (spet ta drhal) dostojno spraševali, ali je povečanje števila nadzornikov (kar je popolnoma jasno) njegova odločitev, se ni mogel spomniti, kajti od sestanka, na katerem so potrdili povečanje, sta minili že dve uri! In vsiljivi novinarji od njega zahtevajo, da bi mu spomin segel tako daleč nazaj! ☹

Aleš Primc zgled invazivnosti

Petra Štupfa so »narobe« razumeli.

Alojz Uran »špecial« **Franca Rodeta**?